

Nr 9.

Ankom till riksdagens kansli den 15 februari 1929 kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om revision av skogsvårdslagen m. m.

(2:a avd.)

I en inom första kammaren väckt, till jordbruksutskottet hänvisad motion, nr 189, av herr *Lindhagen* har hemställts, att riksdagen för bevarande av landets skogskapital till gagn för samtliga samhällsintressen ville hos Kungl. Maj:t begära förslag till:

1) revision av 1923 års skogsvårdslag i syfte att förekomma olämplig totalavverkning å större vidder av skog som ej kan anses såsom yngre;

2) lagstadgad skyldighet för ägare av större skogar att å dem införa uthållighetsbruk, och

3) lagstiftning vilken på sätt 1904 års riksdag begärde tryggar tillkomsten av sockenallmänningar och andra dylika samfällda skogar.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för denna framställning, får utskottet, i den mån de här nedan icke beröras, hänvisa till motionen.

Den fråga, som beröres under motionärens hemställan 1) och 2) förelåg senast till behandling vid 1927 års riksdag, varvid jordbruksutskottet anförde (utlåtande nr 48) följande:

Utskottet.

På sätt motionären erinrat är denna fråga av gammalt datum och har även flerfaldiga gånger varit föremål för riksdagens överväganden. Under det utvecklingsskede i vår skogslagstiftning, som utmynnade i 1923 års skogsvårdslag, återkommer i olika variationer tanken på att beträffande enskilda skogar i allmänhet, eller i varje fall större sådana, påbjuda s. k. uthålligt skogsbruk enligt fastställda hushållningsplaner under statlig tillsyn. Såsom bekant har emellertid en sådan lösning av skogsfrågan hittills visat sig ogenomförbar; väl närmast på grund av att ett så kraftigt ingrepp i den enskilda förfoganderätten till skogen icke ansetts kunna ifrågakomma, men säkerligen också på grund av de betydande praktiska svårigheterna att realisera densamma. I stället har ju lagstiftningen fått framgå mera varligt och i kontakt med den efter hand utvecklade allmänna meningen. Det torde icke kunna förnekas, att även på denna väg åtskilligt redan har vunnits, bland annat, ett stigande intresse för skogsvården, som troligen skulle vara svårt att åstadkomma med en ren tvångslagstiftning.

Det må även framhållas, att 1923 års skogsvårdslag förutom skydd för återväxt och yngre skog även äger särskilda restriktiva möjligheter i fråga om avverkning, som hotar fastighets framtida behov av skog, samt beträffande avverkning i svårföringrade skogar.

Såsom också av motionären erinras, förelåg vid prövningen av 1923 års skogsvårdslag en av honom väckt motion av samma innebörd som den nu förevarande. Riksdagen fann då, att de skäl, som anförts emot de i motionen föreslagna bestämmelserna, voro de tyngst vägande.

Den nu förevarande motionen synes icke innehålla någon egentligt ny synpunkt på frågan. Icke heller i övrigt torde sedan dess något nytt hava inträffat, som skulle kunna föranleda ett ståndpunktstagande i annan riktning än år 1923. I allmänhet torde tvärtom göras gällande, att den visserligen rätt korta tids erfarenhet, som föreligger beträffande den nya skogsvårdslagen, tyder på att densamma väl motsvarar sitt ändamål. I varje fall torde det emellertid vara uppenbart, att ytterligare erfarenhet bör vinnas rörande denna lags verkningar, innan man skrider till att återupptaga lagstiftningsarbetet på detta område. Skulle denna erfarenhet visa, att en starkare lagstiftning till skydd för landets skogar är av behovet påkallad, då måste givetvis en omprövning äga rum även av den förevarande frågan. Under nuvarande förhållanden anser sig utskottet däremot icke kunna ifrågasätta en dylik omprövning.

Vad därefter angår motionärens hemställan under 3), så synes motionären därmed syfta på ett återupplivande av den utav 1904 års riksdag i skriftelse nr 166 gjorda framställningen till Kungl. Maj:t om utarbetande av förslag till lagbestämmelser, som kunde finnas erforderliga och lämpliga för att bereda kommuner, korporationer, byalag samt stiftelser och fonder, som avsåge allmänt ändamål, möjlighet att genom inköp av skogsmark eller annorledes bilda, bibehålla och utvidga gemensamhetsskogar. Denna riksdagsskrivelse överlämnades på sin tid till 1911 års skogslagstiftningskommitté. I sitt den 9 december 1918 avgivna betänkande erinrar kommittén, att flera lagstiftningsförslag redan i annan ordning utarbetats rörande såväl bildande och delande som förvaltning av samfällighetsskogar (1896 års skogskommitté, 1904 års kommitterade för skifteslagstiftning samt 1906 års skiftesstadgekommitté). Med hänsyn härtill ansåg sig skogslagstiftningskommittén sakna anledning framlägga förslag i dessa ämnen. På grund härav föranledde 1904 års riksdagsskrivelse ingen framställning till 1923 års riksdag, vid vilken riksdag behandlades de av skogslagstiftningskommittén i andra frågor framlagda förslag. Emellertid kvarlevde denna lagstiftningsfråga alltjämt i det pågående arbetet på ny skifteslagstiftning, vilket avslutades genom behandlingen vid 1926 års riksdag av förslaget till lag om delning av jord å landet. Detta förslag innehöll bestämmelser om avsättande och bildande av gemensamhetsskog, och därigenom hade alltså — såsom framhölls i första särskilda utskottets utlåtande nr 1 — förverkligats ett önskemål, som länge stått på dagordningen. De i berörda hänseende föreslagna lagbestämmelserna vunno också riksdagens gillande.

Då vad jordbruksutskottet vid 1927 års riksdag anförde beträffande den av motionären under 1) och 2) berörda skogslagstiftningsfrågan alltjämt torde äga full giltighet samt det under 3) upptagna spörsmålet genom den nya skifteslagstiftningen i huvudsak synes hava vunnit sin lösning, kan utskottet icke biträda förevarande framställning.

Utskottet får därför hemställa,

att förevarande motion I:189 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 15 februari 1929.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Sederholm, Boberg, Sjöblom, von Stockenström, Granath, Johansson* i Lövholmen, *Norman* och *Anders Henriksson*; samt

från andra kammaren: herrar *Johansson* i Uppmälby, *Pettersson* i Bjälbo, *Hedlund* i Häste, *Andersson* i Grimbo, *Uddenberg*, *Andersson* i Löbbo och *Pehrsson* i Bramstorp.